

bewoog in loome schommeling, in-deinend na een even schijnbaar rekkend dunnen tot dieper-grijze dichtheid. En leêger dan op andere dagen, stiller uit-geleefd nog, leek de werf neêr te liggen, eindeloos gescheiden door de dompe wade van den damp uit menschen-rondgang en het groot geluid van woelend stads-bedrijf, dat ver achter de zondag-zwijging van de buiten-buurt, in staag voortjachtend bewegen rusteloosde.

Zoodra haar jongen op de werf kwam, had zij gezien, dat iets bijzonders moest gebeurd zijn. En dadelijk, nadat zij even met hem had gesproken, had hij het haar verteld, waardoor zij tevens de verklaring hoorde, waarom haar vader heel den ochtend zoo stug-vijandig was geweest. Hij had haar vader, toen deze gister-avond van zijn werk kwam, opgewacht en had beproefd met hem te praten over de plannen, die hij had bedacht. Maar voor hij uit-gezegd had, wat hij wilde, was haar vader op-gedriftygd uit zijn lang-gekropte, machteloze kwaadheid door hun omgang en had hem, onder schelden op zijn afkomst en zijn dronken vader, verweten, dat hij luerde en vagebondde en had verboden langer met haar om te gaan. Toen was zijn woede ook omhoog gewild en hij had terug gescholden en zij waren, na een lang en heftig ruzieën, van elkaar gegaan. Het liet hem onverschillig wat en hoe haar vader wilde. Wanneer zij maar wilde, wat hij vroeger al met haar besproken had, dan gebeurde alles toch. En nogmaals had hij zijn plannen uitgelegd, het kon heel best en zij zou zien, dat alles goed zou gaan. En weêr had zij geantwoord, wat zij dien laatsten Zondag-middag had gezegd, dat het een domheid en een dwaasheid was te trouwen, zelfs als hij een betrekking had, waar zij geen geld nog hadden om hun huishouden, zoo eenvoudig mogelijk, op te zetten; zij zouden dadelijk aan het schulden-maken gaan; wie weet hoe lang het daarbij duren zou, voordat hij een betrekking had en zooveel zou verdienen, dat zij er samen, ook zoo eenvoudig mogelijk, van zouden kunnen leven. En daarbij was het ergste, dat hij geen enkel ambacht kende en hij wist zoo goed als zij en kon het aan de huis-

gezinnen zien, die in de buurt hun armoè-
leven sleten, dat het bestaan van losse
werkman nooit op anders uitiep dan ellende
en gebrek. Het zou verstandiger en ook veel
beter zijn, dat zij nog wachtten, dat hij eerst
een betrekking zocht en spaarde, zij zou ook
sparen van het geld, dat zij verdiende in
haar dienst, en dat zij later, des noods na
jaren, gingen trouwen. Hij wist hoeveel zij
van hem hield en dat zij jaren al van hem
gehouden had, zij beloofde en zij wist het
zeker, dat zij al dien tijd van hem zou
blijven houden. Zij zouden blijven omgaan
met elkaâr en zouden elken dag en elken
avond, als zij vrij was, elkaâr zien en spreken.
Maar hij had niet geluisterd wat zij zeide
en had haar hard verweten, dat zij niet van
hem hield; hij had haar in zijn woedend
driften uitgescholden en was op eens, terwijl
hij schreeuwend in haar spreken had geroepen,
dat het haar berouwen zou, met heftig stappen,
de werf afgegaan, de oud-verweerde planken-
deur kraak-schuddend door zijn woeste dicht-
slaan. En zij was alleen gebleven.

Zij had een langen tijd beweegeloos gezeten,
dof vóór zich starend, machteloos om te
denken door de duizelende holheid, die leêgde
in haar hoofd, geschrokken door zijn dadelijk
onrechtvaardig driftigen, waarvan het schreeu-
wend luiden nog in haar hooren pijnde. Maar
plotseling helderde haar denken uit, een stik-
benauwend angsten klemmend in haar binnen-
ste, dat — in het blindend-dolle van zijn
woede — hij zich van kant zou maken,
waarmeê hij vroeger al eens had gedreigd
of dat hij weg zou loopen, wat hij zoo dikwijls
had gezegd te zullen doen, als hij zijn zin
niet kreeg en alles niet zoo ging als hij het
wilde. Zij veerde uit haar zitten op, snel-
stappend naar den uitgang. Maar zij stond
dadelijk weêr stil, vraag-peinzend waar zij
heen zou gaan en wat zij doen moest. Zij
wist hem niet te vinden; zij had geluisterd,
dat hij niet naar huis geloopt was; hier op
de werf kwam hij *toch niet terug, dat wist
zij zeker, zij kende hem genoeg, en in de
buurt kon zij hem toch niet zoeken. En zij
bleef denken wat zij doen zou, niet lettend
op den regen, die langzaam grooter-druppelend
in schuine stralen neêr begon te suizen,*